

Gárdonyi Géza

(Agárdpuszta, 1863. aug. 3. - Eger, 1922. okt. 30.): író, szerkesztő.

Apja, Zeigler Sándor uradalmi gépészként és megalkuvásra képtelen természetének következtében családostul folyamatosan változtatta munka- és lakhelyét. Gárdonyi így számos városban és faluban töltötte gyermekkorát, elemi és középiskolai tanulóéveit, elsősorban Észak-Magyarországon és a Dunántúlon. 1878-82-ben az egri érseki tanítóképzőben tanult. 1882-85-ben segédtanító volt Karádon, Devecserben, Sárvárott és Dobronyban. 1885-ben kötött házasságot Csányi Máriával. Győrött telepedtek le. 1886-ban megindította a Tanítóbarát c. lapot. Rövid pesti kitérő után a Győri Hírlap munkatársa lett. 1888-91-ben Szegeden a Szegedi Hírlap, majd a Szegedi Napló munkatársa, majd Pestre költözése után a Magyar Hírlap rovatvezetője volt. 1892-ben különvált feleségétől és anyjával Egerben telepedett le. Teljes elzárkózásra rendezkedett be, bár az irodalmi élettel nem szakította meg kapcsolatát. Egyetlen írói csoporttól sem határolódott el: a Jövendőben éppúgy publikált, mint az Új Időkben és A Hét-ben. 1898-ban a Petőfi és a Természettudományi Társaság tagja. 1906-ban kidolgozta titkosírási rendszerét. 1910-ben a Magyar Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagjává választotta. 1918-ban akarata ellenére beválasztották a Vörösmarty Akadémiába. 1920-ban a Magyar Írók Szövetsége elnökévé választotta.

Írt elbeszéléseket, verseket, az igazi sikert azonban regényeivel érte el, pl.: Egri csillagok (1899), Láthatatlan ember (1901), Az öreg tekintetes (1905), Ábel és Eszter (1905), Isten rabjai (1908), Szunyoghy miatyánkja (1916)